नाक्षुद्रविद्यः पापीयानिति भूतार्थसंग्रहः ॥ १२ ॥ तिलकं॥
इत्युक्तवत्यां ब्राह्मण्यां तच्छङ्कावसतिं द्विजं ।
आनीय परिशुध्यस्वेत्यभ्यधाद्वसुधाधिपः ॥ १३ ॥
भूयो ब्राह्मण्यवादीत् तं ख्यातः ख्यातोद्विद्यया ।
निःसंभ्रमः स्तम्भयितुं देव दिव्यक्रियामयं ॥ १४ ॥
क्षायद्वक्त्र इवावादीत् ततस्तां मेदिनीपतिः ।
अदृष्टदोषे किं कुर्मो वयमत्राधिकारिणः ॥ १५ ॥
नान्यस्मिन्नपि दण्डस्य प्रसङ्गोऽनिश्चितागसि ।
किं पुनर्ब्राह्मणो दण्ड्यो यो दोषेऽपि बधं विना ॥ १६ ॥
उक्तेति विरते तस्मिन् द्विजजायाब्रवीत् पुनः ।
चतस्रः क्षणदाः क्षीणा राजन्ननशनसमे ॥ १७ ॥
नान्वगां परिणेतारं कन्तुः प्रतिचिकीर्षया ।
तत्राविहितदण्डेऽस्मिंस्त्यजाम्यनशनैरसून् ॥ १८ ॥
तथा स्थितायां ब्राह्मण्यां कृतप्रायोपवेशनः ।
स्वयं त्रिभुवनस्वामिपादानुद्दिश्य सोऽभवत् ॥ ११ ॥
त्रिरात्रोपोषितं तत्र राजानं रजनीक्षये ।
स्वप्ने स्वप्नोत्तमोऽवोचत् सत्योक्तिं सत्यवाक्तनः ॥ १०० ॥
ईदृङ्न युज्यते राजन् सत्यस्यान्वेषणं कलौ ।
निशीथे कस्य सामर्थ्यं कर्तुं दिवि विकर्त्तनं ॥ १०१ ॥